

[Justitsministeren.]

har vi i justitsministeriet overvundet vore betænkeligheder. Fremtidig vil der da i alle døbsattester komme til at stå: forældre, derunder adoptivforældre, med stilling og fulde navn, men uden tilføjelse af nogen art.

Med hensyn til de af mig tilfrågte ændringsforslag vil jeg gerne sige følgende. Vedrørende ændringsforslag nr. 2 til § 5 ville jeg naturligvis have foretrukket den oprindelige formulering; på den anden side er problemet ikke så stort, men ændringsforslaget betyder, at der i virkeligheden kan ske bortadoption af en person helt op til 21 års alderen, uden at den pågældende er underrettet derom.

Ændringsforslag nr. 3 til § 13 er jeg ikke nær så begejstret for som det ærede medlem hr. Gideon. Også her ville jeg have foretrukket de helt rene linier. Jeg har naturligvis bøjet mig for udvalgets ønske, men jeg ser i og for sig ikke, at det er så nødvendigt med denne tilføjelse. Mit standpunkt må være det, at i disse tilfælde er adoption ikke så naturlig og så nødvendig som i andre tilfælde; man har mulighed for at klare sig på anden måde end gennem adoption. Min betænkelighed ved ændringsforslag nr. 3 er derfor, at reglen udvisker de rene linier, som lovforslaget ellers ville være udtryk for. Jeg har imidlertid bøjet mig for udvalgets ønske og vil derfor ikke afvise denne begrænsede regel, men jeg understreger, at reglens anvendelse forudsætter en begæring fra adoptanterne, og at der skal indhentes samtykke efter de regler, der indeholdes i lovforslagets §§ 5—7.

Vedrørende mindretallets ændringsforslag skal jeg gøre nogle enkelte bemærkninger. Jeg er helt enig i de betragtninger, det ærede medlem frk. Helga Pedersen fremførte vedrørende ændringsforslag nr. 1, og jeg vil meget gerne understrege, at det, der sker ved en adoption, er, at man etablerer et kunstigt slægtskabsforhold, der mere eller mindre svarer til det normale retsforhold mellem et barn og dets forældre. Mellem ægtebarnet og dets forældre og mellem barnet født udenfor ægteskab og dets moder består et sådant retsforhold allerede, og efter de i 1937 gennemførte børnelove har et barn født udenfor ægteskab opnået arveret efter sin fader, og det har

ret til hans navn, ligesom faderen har opnået en særlig adgang til at få forældremyndighed over og værgemål for barnet ved moderens død. Når dette er tilfældet, må jeg nære den opfattelse, at ønsket om at fastholde den hidtil gældende regel simpelthen er udtryk for, at man ønsker at camouflere det virkelige forhold. Det ærede medlem hr. Gideon pegede på, at den nye regel kunne føre til, at en iøvrigt ønskelig adoption ikke blev gennemført, men deroverfor vil jeg sige, selvom det måske lyder lidt kynisk, at står man overfor det tilfælde, at forældre ikke vil vedkende sig deres udenfor ægteskab fødte barn, har det efter min opfattelse ingen interesse at knytte de to parter nærmere sammen gennem en adoption.

Ændringsforslag nr. 4, der går ud på indføjelse af en ny paragraf efter § 13 om bevarelse af adgangen til svag adoption, giver mig anledning til følgende bemærkninger. Vi er alle enige om, at det er en subsidær løsning, og at vi principielt ønsker den stærke adoption; det er det naturlige i det overvejende antal tilfælde, at man går til det fulde familieskifte. Mod at bevare to former for adoption taler imidlertid efter mit skøn en række hensyn. For det første er det klart, som også fremhævet af det ærede medlem fru Else Zeuthen, at en entydig regel er at foretrække, fordi den er lettest fattelig for offentligheden. Dertil kommer yderligere, hvad jeg lægger megen vægt på, at folk i almindelighed tror, at en adoption er stærk og har de med stærk adoption forbundne videregående retsvirkninger. Endvidere vil jeg pege på det uheldige i, at barnet senere kan opdage, at det ikke er ligestillet med adoptantens andre børn, selvom det ved, at det kunne have været det, og det kan skabe — hvad skal vi sige — en fornemmelse hos barnet af at være et andenklassens barn. Det synes mig også uheldigt, at man, om jeg så må sige, skal have en forhandling parterne imellem om retsvirkningerne af adoptionen — en forhandling, hvori et barn på 12 år eller derover kan blive inddraget. Endelig vil jeg pege på de erfaringer, der er indvundet i Norge, hvor 98 pct. af adoptionsbevillingerne indeholder bestemmelse om stærk adoption —